LA TRENA

Era un dia ennuvolat. Estava a casa de la tieta. La casa era vella i tenia dos pisos. Grinyolava cada cop que caminaves. Al seu poble, hi ha una llegenda que diu que una nena, mai va poder deixar anar la seva infància, i que aquella, encara és viva.

La tieta és una mica rara, però me l'estimo molt. Em sembla que, amb els meus pares, som l'única família que li queda. És una parenta molt llunyana, d'aquelles que es perden entre les branques de l'arbre genealògic. Tot i això, tothom em diu que m'hi assemblo molt. Ella està una mica sorda i és molt vella. Alta, prima, sempre amb els cabells recollits en una llarga trena blanca que li arriba al mig de l'esquena. Tot i l'edat, és molt guapa. També és una mica cega, cosa que fa que tingui els ulls una mica blanquinosos.

Aquell dia, feia fred i la meva mare em va dir que anés a buscar els mitjons a l'habitació de dalt. Vaig pujar les escales. Recordo haver-los buscat una estona. Quan finalment els vaig trobar, vaig travessar el passadís per tornar cap a les escales.

Un peu al primer graó.

Nyiiiic…

Em vaig quedar glaçada.

El grinyol que acabava de sentir, no venia de sota els meus peus, sinó de darrere meu.

No em va donar temps ni de girar-me que vaig notar una mà al la meva esquena, l'equilibri em va fallar, i vaig caure.

Durant un segon, em va donar temps de veure una nena d'ulls blaus molt clars. Els seus cabells eren d'un ros tan clar que gairebé semblaven blancs. Els portava recollits en una llarga trena, que em va despertar un record imprecís, una sensació familiar.

El meu cos va topar violentament contra la paret del tram inferior de les escales, allà on aquestes formaven un angle recte. L'impacte em va tallar la respiració.

Vaig intentar aixecar-me maladrestament. Un líquid calent em regalimava pel front.

Sang.

La mirada se'm va dirigir cap al capdamunt de les escales. Ja no hi havia ningú.

Un crit va esquinçar el silenci. La meva mare venia corrents cap a mi.

Els ulls se me'n van anar cap a la meva tieta. Ella, continuava immòbil, amb la mirada clavada cap a dalt de les escales. Jo, estava convençuda que ho havia vist tot.

Aleshores, em va mirar. Només vaig aconseguir murmurar:

-La nena…

No em va donar temps de demanar-li res més. La mera mare em va dur cap al cotxe i em va portar directament a l'hospital.

A l'hospital, feia una olor de medicament i humitat que picava el nas. Em van instal·lar en una habitació blanca amb dibuixos a les parets. Només hi havia un llit d'hospital, i davant del llit, una cadira.

Al cap d'un moment, va venir una infermera molt guapa, rossa, el cabell recollit en una trena. Tenia els ulls d'un blau molt clar. Em va mirar la ferida i em va preguntar:

-Com t'ho has fet això?

Tenia una veu suau i agradable.

-M'he caigut d'unes escales, li vaig responde

- Ha sí? I com t'ho has fet?

-No ho sé, vaig admetre, hi havia una nena amb una llarga trena com la teva a dalt de les escales que em va picar l'esquena, i vaig caure.

Em va mirar estranyament

-Una nena?

-Si, i tenia els mateixos ulls blaus que tu, ara que hi penso. Aquells tipus d'ulls, no tel's oblides -vaig afegir, rient-. De fet se t'assembla una mica. Sou igual de guapes!

Va aturar en sec el bendalge que m'estava fent. Se'm va quedar mirant, i als seus ulls, hi vaig notar por.

-Gràcies, carinyo, va murmurar, sense somriure.

No va dir res més. Va acabar d'embenar-me la ferida en silenci, i tot seguit, va sortir de l'habitació.

Poc temps després em van dir que m'hauria de quedar tota la nit a l'hospital, perquè em poguessin tenir en observació.

Em van portar un sopar força dolent, i me'n vaig anar a dormir.

Cap a les quatre de la matinada, em vaig despertar. Tot estava en silenci, excepte el bip incessant del monitor del pacient de l'habitació del costat.

La nena, estava allà, asseguda a la cadira, i em mirava fixament.

-Com et dius? em va preguntar

Vaig notar que alguna cosa a l'atmosfera, havia canviat. No li vaig respondre res.

-He vingut a veure't. T'he vist caure per les escales. No et volia fer mal. Només vull jugar.

El bip del monitor del pacient del costat havia parat.

Ara, tot estava silenciós.

-Estic molt sola, va seguir.

Aquell cop, sí, li vaig respondre:

-Em dic Maria, i tu ?

-Josepa

Es va aixecar i just abans de marxar em va dir somrient:

-Tornaré.

L'endemà em van dir que ja podia tornar a casa. Durant el trajecte en cotxe, vaig tornar a pensar en aquesta nena. D'on havia pogut sortir ?

La meva mare va obrir la porta de la casa i va cridar

-Hem tornat!

Em vaig treure les sabates, encara pensativa. Quan vaig alçar el cap, ho vaig veure. O, més ben dit, no ho vaig veure.

Vaig cridar la meva tieta, esgarrifada:

-Josepa!

Es va apropar a mi.

-Que passa? em va respondre amb la seva veu tan suau.

-Les escales! vaig exclamar, assenyalant el lloc on havien estat, el dia d'abans.

Em va mirar amb una expressió interrogativa

Per què ningú no s'adonava que les escales per les quals m'havia caigut el dia abans havien literalment desaparegut ?!

-Tieta! Les escales! vaig repetir.

El cap em va començar a donar voltes i l'aire m'arribava malament als pulmons.

-Quines escales?

-Les escales en les qual em vaig caure ahir! Les escales a on m'he fet això! -vaig assenyalar la meva ferida- Les escales a on hi havia la nena!

De cop, va parar de somriure i em va mirar amb fermetat.

-No tornis a parlar d'això.

Havia dit aquesta última frase amb duresa, i jo, ja no entenia res. Semblava que sàpigues alguna cosa, però les escales havien desaparegut com si fos màgia, sense explicació racional, com si no haguessin mai existit. I tothom ho trobava normal.

Aquella nit, em vaig tornar a despertat cap a les quatre del matí. Algú picava a la porta. Em vaig aixecar. El fred de l'habitació em va glaçar tot el cos. Darrere la porta, estava la nena.

-Què vols?

-Han tornat.

-Qui?

-Les escales.

Sense dir res més, va caminar cap a l'armari del passadís, i jo, la vaig seguir. Va assenyalar l'armari, i com jo no vaig moure, va passar primera.

Es va enfonsar a dintre de l'armari i va desaparèixer. Vaig decidir seguir-la.

L'armari, no tenia fons, tenia escales. Escales que pujaven cap amunt. Al pis desaparegut.

El graó de dalt, va grinyolar, com l'últim cop. No hi havia dubte, eren les mateixes escales.

Però el pis de dalt no era el mateix.

-Mira! Em va dir la Josepa ensenyant-me une joguina. Pensava haver-lo perdut.

La joguina, estava sobre un moble de fusta. Em van cridar l'atenció dos objectes que estaven al costat. El primer, era una peça d'identitat al nom de Josepa Torres. La data era bastant recent, i a la fotografia, es veia la infermera. L'infermera que em va fer el bendatge a l'hospital. Estupefacta, vaig dirigir la mirada cap a la joguina que tenia la nena a la mà. Era una nina. A sota del peu hi havia escrit "Jo. T." i una data de quinze anys enrere. El tercer objecte era una fotografia. S'hi veia una dona gran, molt guapa. La vaig reconèixer: la meva tieta, la Josepa Torres. Al darrere de la fotografia hi havia una data. Una data que encara no havia arribat, quaranta anys més tard. No entenia res, i el cap em girava. Darrera meu, la nena em va preguntar:

-Vols jugar?

La vista se'm va fer borrosa i la nena va desaparèixer. Ara, era la meva tieta qui arribava per les escales. Es va avançar amb unes tisores a la mà. Em va murmurar:

-Talla'm la trena.

Vaig agafar les tisores, i d'un gest ferm, li vaig tallar la trena que caure al terra.

-Gràcies -va dir-. Ara, torna al teu llit.

-Filla… filla!

Quan vaig obrir els ulls, la meva mare era a la meva habitació.

-Desperta. I no triguis, que hem de tornar a casa. Vesteix-te, i ves a saludar la Josepa. És a la cuina.

Em vaig aixecar i després d'haver-me vestit, em vaig dirigir cap a la cuina.

Estava allà, igual que abans, la mateixa silueta, els mateixos ulls, excepte el seu pentinat. Ara, tenia el cabell curt que li arribava a les espatlles.

-T'he fet galetes, em va dir mentre em donava una bossa de paper.

-Adéu tieta.

Em va abraçar i en va fer un petó.

-Gràcies.

Em va deixar anar i vaig pensar que la trobaria a faltar fins que la tornés a veure.

Van passar unes setmanes. Vaig tornar a l'escola, però no li vaig explicar la meva història a ningú.

Actualment, som al cotxe, perquè els meus pares han rebut un correu electrònic que diu que han heretat d'una casa d'un besavi del meu pare. Als meus braços, tinc el meu peluix preferit, un conill blanc que tinc des de fa anys. No sé perquè, un reflexe, l'apreto sobre la meva galta dreta. A fora, fa fred, i quan arribem, i veig la casa, em quedo glaçada. No perquè faci fred, no, perquè reconec la façana, les finestres, i la porta de fusta.

-Que xula! exclama la mare.

La casa, és la de la tieta Josepa, on hem passat una setmana de vacances. La casa on m'he trobat amb tres etapes de la vida en mateix temps, una casa maleïda. I d'aquí una setmana, hi viurem.

I, mentre observo la finestra del pis superior, em sembla distingir una silueta petita darrere el vidre.

Una nena de cabell negre, llarg, i ulls marrons.

Té un peluix blanc a la mà, un conill, que apreta a la seva galta dreta.

Em mira fixament.

I somriu.